27/11/2010

Dank u wel.

Beste CDA Vrienden!

Wat is het bijzonder om hier vandaag voor u te staan!

Want wat hebben we **met elkaar** roerige tijden meegemaakt.

De uitslag van de verkiezingen van 9 juni was een ware aardbeving.

Een aardbeving met veel naschokken.

Er kwamen scheuren in de muren van onze partij.

Maar ons laatste congres maakte duidelijk dat onze fundamenten staan als een huis!
Op die fundamenten kunnen we, wat mij betreft, nu weer gaan bouwen.

Ik zeg hier in alle eerlijkheid:

De ervaringen van de laatste maanden,

zal ik de rest van mijn politieke leven, en daarna,

met me mee dragen.

En geldt dat niet voor ons allemaal?

Want er is meer gebeurd.

Ik weet zeker dat bij velen van ons een diepere laag is aangeboord.

Die van onze verbondenheid met het CDA.

En dus van onze verbondenheid met de samenleving.

Recht uit het hart.

Dat hebben we ook vandaag weer laten zien met elkaar.

Daar ben ik echt trots op.

En wat **zijn** dan die fundamenten?

Het is allereerst onze verbondenheid met elkaar in het CDA.

En, het zijn onze idealen voor de samenleving

Is het niet geweldig dat juist onze CDA jongeren ons hier bij de les houden?

Met hun toekomstgerichte rapport.

Ik zeg met hen:

Minder overheid en meer samenleving.

Minder individueel, meer samen.

Minder afschuiven, meer verantwoordelijkheid.

Dát is de kern van ons verhaal.

Dát is christen-democratie in de 21e eeuw!

De één noemt het conservatief.
De ander progressief.

De één noemt het misschien links.
De ander juist weer rechts.

(Tja, of u noemt misschien dit rechts en dat links….)

Laat anderen er maar een etiket op plakken.

Wij voelen diep van binnen wat ons bindt als CDA'ers.

Wij onderscheiden ons door de **mens** en het **samen leven** centraal te stellen.

Niet de grote overheid.

Zoals bij de PvdA en de SP.

En niet alleen de markt.

Zoals bij de VVD.

Het CDA stelt de mens en de samenleving centraal.

Immers, het is niet het ministerie van Veiligheid en Justitie dat de criminelen aanpakt.

Het is de politieagent.

Het is niet het ziekenhuis of de verzekeraar die een zieke verzorgt.

Maar de verpleegkundige.

Het is niet de gemeente die onze straat leefbaar maakt.

Het zijn de bewoners die dat doen.

Mensen hebben zelf de verantwoordelijkheid om met elkaar te werken aan die betere samenleving.

Die verantwoordelijkheid die schuif je niet af,

die verantwoordelijkheid pak je op.

Dat geldt voor iedereen.

En dus ook voor mijzelf.

Ik heb lang en diep nagedacht of ik de verantwoordelijkheid van fractievoorzitter op mij wilde nemen.

Ik ben mij immers heel goed bewust van de zwaarte van de verantwoordelijkheid die bij deze functie hoort.

Ik heb een verantwoordelijkheid voor het CDA als fractievoorzitter.

Maar net zo goed heb ik een verantwoordelijkheid als vader in ons gezin.

En die verantwoordelijkheid neem ik niet voor 4 jaar, maar mijn hele leven lang.

Daarom heb ik deze beslissing **samen** met mijn gezin genomen

Beste CDA-vrienden.

U kent dit soort vragen en afwegingen allemaal.

Hoe geven we ruimte aan die verantwoordelijkheid?

Daarvoor is nodig:

Een overheid die een stapje terug doet.

Een flinke stap, zelfs.

Sommigen zien daarvan vooral de bedreigingen.

Maar laten wij vooral de kansen zien en grijpen.

Dames en heren,

Voor het CDA betekent minder overheid ook meer samenleving.

Daar kunnen we met elkaar iets aan doen!

Door het schrappen van bureaucratische en overbodige regeltjes.

Weet u hoeveel werktijd een agent kwijt is aan het invullen van formulieren?

Meer dan de helft van zijn……

Wat ons betreft is hij snel, veel meer op straat zichtbaar.

En ook in de zorg zien we dit probleem.

Daarom wil het CDA de minutenregistratie in de zorg afschaffen: een bureaucratisch monster dat veel werkplezier van verpleegkundigen weg neemt.

Dat biedt lucht.

Zó wordt het werk weer **leuk**!

Voor de ***verpleegkundige*.**

Voor de ***politieman.***

Verantwoordelijkheid en kansen voor de overheid, voor de werkgever, maar ook voor de werknemer.

Dames en Heren.

Ik las laatst een mooie uitspraak van de nieuwe voorzitter van het CNV, Jaap Smit:

(opzoeken in de zaal)

Weet u wat Jaap zei?

We moeten het minder hebben over verworven rechten.
We moeten het meer gaan hebben over verworven waarden.
Jaap, dat heb je heel mooi gezegd.

Wat mij betreft zou het in een CAO niet alleen moeten gaan over een procentpunt meer of minder.

(De eerlijkheid gebiedt te zeggen, meestal gaat het om dat procentje MEER)

Of over het dichtregelen wat wél en niet mag.

Het gaat erom dat mensen zelf invulling kunnen geven aan hun werk en daardoor meer voldoening halen uit het resultaat.

We kunnen meer doen om ruimte te geven aan verantwoordelijkheid.

Zit je in het spitsuur van je leven even klem met de opvoeding van je kinderen?

Zit je vast in je baan en wil je jezelf omscholen?

Of wil je eigen bedrijf starten?

In het regeerakkoord is afgesproken dat we een vitaliteitsregeling maken.

Een nieuwe regeling,om je leven voor jou en je gezin zo in te richten zoals jij dat wil

Ik noem deze regeling liever:

spaarloon **plus**.

Je zelfverdiende spaargeld inzetten op een wijze die je uitkomt.

En de werkgever en de overheid dragen daar aan bij.

Je kunt de regeling ook gewoon inzetten voor andere zaken.

Heb je een laptop of een fiets nodig?

Ook dat moet kunnen.

CDA-vrienden,

Het CDA doet een appèl op mensen in de samenleving.

Een appèl om onze verantwoordelijkheid te nemen en respectvol met elkaar om te gaan.

Daar is nu meer dan ooit behoefte aan.

Want, we zijn een samenleving aan het worden,

waarin respect eisen normaler is,

dan respect verdienen.

Hierin wil het CDA voorgaan, met een appèl op de samenleving.

De mentaliteit van ‘ikke-ikke-ikke’ lijkt helaas dominant.

Voor jezelf opkomen is belangrijker dan rekening houden met anderen.

Dat zie je bij jongeren, maar ook breder in onze samenleving.

Uit recent onderzoek blijkt dat Nederlanders verharding in de samenleving als grootste probleem ervaren.
En dus niet in eerste instantie de economische crisis.

Wij willen de trend keren.

Er daarin speelt **iedereen** een rol.

Als voorbeeld voor anderen in je omgeving.

En als opvoeder van nieuwe generaties.

Wij willen een samenleving waarin we opstaan voor ouderen in de bus.
Maar ook de buschauffeur begroeten.
Waar in de klas de petjes af gaan en de telefoons uit.

En waar we op het sportveld elkaar een schouderklop geven en geen klap in het gezicht.

Dit is een duidelijke boodschap.

Om dit te bereiken trekken we **grenzen**.

Dat doen de ouders thuis, dat doet de scheidsrechter op het voetbalveld, de politieman op straat.

Daar hebben jongeren ook gewoon behoefte aan.

Hun toekomst staat voor mijn fractie hoog op de agenda.

De meeste jongeren redden het wel.

Maar een groeiende groep dreigt tussen wal en schip te raken.

Ook daar moeten we onze verantwoordelijkheid oppakken.

Juist om te voorkómen dat het debat over jeugd en opvoeding over een paar jaar het nieuwe integratiedebat wordt.

Omdat ieder talent telt!

Trouwens, over talent gesproken…

Er is de afgelopen tijd veel te doen geweest over de bezuinigingen op cultuur.

En natuurlijk, ook die bezuinigingen doen pijn.

Het zal betekenen dat er van iedereen veel creativiteit zal worden gevraagd om oplossingen te bieden.

Maar wij willen er wél voor zorgen dat er in het **héle** land hoogwaardige cultuur blijft.

En niet alleen in de Randstad.

Dat is ook afgesproken in het Regeerakkoord.

En het CDA staat pal voor die afspraak!

CDA-vrienden.

Ik kom tot een afronding.

De komende tijd gaan we bouwen.

Bouwen op onze fundamenten.

Dat doen we met elkaar.

Met ons eigen verhaal.

En, met onze eigen idealen.

Verantwoordelijkheid en aandacht voor elkaar zijn daarbij onze uitgangspunten.

In het gezin.
Op de werkvloer.

Op school.

Op de sportclub.
In de bus.

En ook in de Kamer

Met dit verhaal gaan wij Nederland voor ons winnen en winnen voor een respectvolle samenleving.

Daar ga ik mij, **met** mijn fractie, voor inzetten.

Doet **U** mee?

Dank u wel.